

Tamara McKinley

Storm over
Jacaranda

De Fontein

DEEL EEN

1

‘Dag, Sophie. Pas goed op jezelf daar.’ Crispins stem met het hetaardappelaccent werd bijna overstemd door de intercom die passagiers opriep voor de Qantas-vlucht naar Melbourne.

Sophie liet zich in zijn vertrouwde armen sluiten en had even spijt dat het tussen hen zo mis was gegaan. Het huwelijk was bedoeld voor het leven, niet een vluchtige drie jaar. Toch hadden ze al snel hun vergissing ingezien en toen het allemaal zoveel slechter werd dat er geen weg terug leek, was het Sophie geweest die de moed had om de waarheid onder ogen te zien en er een einde aan te maken. Uiteindelijk was het voor hen allebei een opluchting geweest.

Ze maakte zich los en keek haar ex-man aan. Die ontwapenende glimlach en die sexy grijze ogen brachten haar hoofd niet langer op hol, maar ze zag nog steeds wel hoe aantrekkelijk hij was en wist dat ze hem erg zou missen. ‘Vrienden?’ zei ze zacht.

Zijn blonde haar viel in zijn ogen toen hij knikte. ‘Voor altijd. Het spijt me dat het niet gelukt is, Sophie, maar we zijn er in ieder geval mee gestopt voor we elkaar gingen haten.’

De tranen sprongen in haar ogen en ze wendde snel haar gezicht af. ‘We konden er geen van beiden iets aan doen, Cris,’ mompelde ze. ‘Fouten worden nu eenmaal gemaakt.’ Ze stak een sigaret op, de laatste voor de komende twaalf uur voor het vliegtuig in Dubai zou landen. Haar wilskracht zou echt op de proef gesteld worden, en hoewel haar arm al met nicotinepleisters was bedekt, vroeg ze zich toch af of ze het wel zou redden. ‘Zoals een vliegtuig boeken waar je niet mag roken,’ zei ze schertsend.

‘Het wordt tijd dat je ermee stopt, Sophie. Je kunt weken zonder saffie, waarom vandaag dan niet?’

Ze inhaleerde diep terwijl ze haar blik liet dwalen over de bedrijvige passagiers die de grote hal van de luchthaven vulden. ‘Ik ben gespannen. Dit helpt,’ zei ze kortaf. Roken was een van de dingen van haar waar hij zich aan had geërgerd, maar niet zo erg als zij zich had geërgerd aan zijn belangstelling voor andere vrouwen.

Crispin stopte zijn handen in de zakken van zijn tweedcolbert. Hij was lang en kaarsrecht, op en top een ex-legerofficier. ‘Je moet je niet zo overstuur laten maken door je familie. Ik weet dat je grootvader een klootzak was, maar hij is nu dood – hij kan je leven niet meer naar zijn hand zetten.’

Ze trok haar wenkbrauw op. ‘O nee? Dankzij zijn geld heb ik rechten gestudeerd, dankzij zijn invloed heb ik dat compagnonschap bij Barrington gekregen. Hij mag dan misschien dood zijn, maar we hollen nog steeds met zijn allen achter hem aan door dat verdomde testament van hem en het rotzooitje dat hij heeft achtergelaten.’ Ze drukte haar sigaret uit in een overvolle metalen afvalbak. ‘Trouwens, dat moet jij nodig zeggen. Als het geen familietraditie was geweest, zou jij nooit naar Sandhurst zijn gegaan. Dan zou je nooit die verweerde hoop stenen op het land hebben overgenomen, die je moeder lachend het familiebezit noemt. Je had veel liever aan auto’s gesleuteld.’ Ze zuchtte. Ze hadden het weer over oude twistpunten. ‘Laten we geen ruziemaken, Cris. We hebben al zo weinig tijd.’

Hij nam haar weer in zijn armen en gaf een kus op haar voorhoofd. ‘Pas op jezelf, meid, en ik hoop dat je vindt wat je zoekt. Hij loopt echt wel ergens rond, weet je.’

Sophie hield zich doodstil. ‘Eén vergissing is genoeg, Cris. Vanaf nu ga ik me op mijn carrière storten. Mannen zijn geen optie meer.’

Hij deed een stap achteruit, maar hield zijn handen om haar armen terwijl hij haar diep in de ogen keek. ‘Je vindt jezelf misschien stoer, maar je bent niet het type om alleen te blijven. Zoek Jay. Praat met hem. Misschien kunnen jullie het goedmaken. Je houdt nog steeds van hem, weet je.’

Sophie staarde hem aan. ‘Jay is verleden tijd,’ zei ze, met een brok in haar keel. ‘Ik zou nooit met jou zijn getrouwd als dat niet zo was geweest.’

Cris glimlachte verdrietig en gaf haar nog snel een kus. ‘Pas op jezelf, schat, en schrijf me zodra je kunt.’

Sophie pakte haar handbagage, wierp hem een kushand toe en

ging door de paspoortcontrole. Haar hart klopte in haar keel, van opwinding en nervositeit. Het was tien jaar geleden dat ze uit Australië wegging. Twaalf jaar sinds ze Jay – haar eerste liefde – had gezien – en hoewel ze met hooglopende ruzie uit elkaar waren gegaan, wist ze dat Cris altijd vermoed had dat ze ergens diep in haar hart nog steeds van haar eerste vriendje hield.

De vertrekhal was felverlicht en het was druk in de taxfree-winkels, maar ze wendde haar gezicht naar de ramen en tuurde door de januariregen naar buiten. Je bent dertig, sprak ze zichzelf streng toe. Bedrijfsjurist bij een van de vermaardste advocatenkantoren in Londen – al had ze geen enkele illusie omtrent de reden dat ze haar arm er bijna afrukten toen ze eenmaal afgestudeerd was.

Ze stak haar kin in de lucht terwijl ze uit het raam staaarde. Ze had haar plekje door haar eigen verdiensten weten te behouden. De belofte van de klandizie van Jacaranda was slechts een opstapje geweest. Het was een keiharde wereld – vooral voor een vrouw – en ze had bewezen dat ze net zo goed, zo niet beter was, dan sommigen van haar mannelijke collega's.

Het nummer van de vertrekpier werd omgeroepen; ze pakte haar spullen en begon aan de lange tocht naar het vliegtuig. Ik ben een vrouw met een glanzende toekomst, stelde ze in stilte vast. Ik zal niet omkijken. Ik zal nooit omkijken.

Maar toch, terwijl ze ging zitten en wachtte tot het toestel opsteeg, keek ze naar de regen die tegen de raampjes spatte en haar gedachten dwaalden af naar hoe het al die jaren geleden was, toen zij en Jay jong waren en nog in Brisbane studeerden. Waar zit je nu, Jay? dacht ze weemoedig. Denk je nog weleens aan me?

Cordelia Witney had het gesprek afgebroken, maar ze hield haar hand op de hoorn terwijl ze piekerde over het gesprek dat ze net met haar broer Edward had gevoerd en de consequenties die het voor de toekomst van Jacaranda Vines kon hebben.

'Problemen?' Jane zag het altijd aan haar als haar iets dwarszat, maar dat was nauwelijks verwonderlijk als je in beschouwing nam hoelang ze elkaar al kenden.

'Je zou toch verwachten dat mijn mening op mijn negentigste met respect wordt behandeld,' zei ze bitter. 'Maar Edward is vast van plan om me te dwarsbomen.'

Jane nam een slokje van haar sherry en zette vervolgens het glas op het tafeltje naast zich. 'Je had mijn raad moeten opvolgen en jouw aandeel in het bedrijf moeten verkopen, Cordy. Dan zou je het je nu niet zo aantrekken.' De nogal bazige toon waarop ze dat zei, bezigde ze altijd als ze vond dat anderen ongelijk hadden, en hoewel dit bepaalde argument de afgelopen twintig jaar al vele malen naar voren gebracht was, leek ze er nog steeds in te volharden het bij iedere gelegenheid te berde te brengen.

Cordelia hapte niet. Met haar bril stevig op het puntje van haar neus leunde ze achterover in de zachte leren fauteuil en staarde uit het raam. Het kantorencomplex van de zaak was dan misschien wel niet zo hoog als de Rialto, maar de glazen wanden van het penthouse van Jacaranda Towers bood een uitzicht van 360 graden over Melbourne, en nu ze haar nieuwe bril had, kon ze er weer met volle teugen van genieten.

De stad strekte zich in iedere richting tot aan de horizon uit, en op een heldere dag als deze kon ze voorbij de Westgate-brug in het westen zien, het Dandenong-gebergte in het oosten en het uitgestrekte Port Phillip in het zuiden. Het leek in de verste verte niet op het nederige onderkomen waar de familie mee begonnen was, maar het was onmogelijk geworden om op het chateau te blijven, en na een tijdje was ze eraan gewend geraakt. Was er zelfs van gaan houden.

'Hoorde je wat ik zei, Cordelia?' drong Jane aan.

'Je hoeft niet te schreeuwen. Ik ben niet doof,' was haar weerwoord.

Cordelia wendde zich van het raam af en keek naar de onberispelijk verzorgde vrouw die de afgelopen twintig jaar het appartement met haar deelde. Jane was bijna vijfenzeventig, maar op een goede dag, bij het juiste licht, zag ze er jaren jonger uit. Ze wendde haar rijkdom aan om de ouderdom op afstand te houden, en behield, met gerichte training en een streng dieet, het soort figuur dat vrouwen benijden en mannen bewonderen. Geen wonder dat mijn man verliefd op haar werd, dacht Cordelia zonder rancune.

Onze verhouding is vreemd, gaf ze tegenover zichzelf toe. Want wie had kunnen denken dat wij tweeën elkaar ooit zouden gaan mogen na alles wat we meegemaakt hebben? We zijn zo verschillend, Jane en ik. Zij is de champagne, terwijl ik de tafelwijn ben. En toch is er altijd dat ene dat ons met elkaar verbindt.

‘Jij kunt gemakkelijk een mening geven over de goede en slechte kanten van mijn besluit, Jane,’ zei ze ferm. ‘Jij hebt nooit het belang van die holdings begrepen of ook maar je best gedaan je in de geschiedenis erachter te verdiepen.’

Jane haalde haar elegante schouders op en streek de revers van haar exclusieve jasje glad. ‘Je hebt altijd liever in het verleden geleefd, Cordelia,’ zei ze onverschillig. ‘Ik begrijp echt niet waarom je zo koppig blijft. Waarom zou je je belangen in het bedrijf niet opgeven nu Jock er niet meer is? Laat ze die verdomde zaak verkopen en anderen eens een keer om de vetste kluiven laten vechten. Je bent een rijke vrouw, Cordy. De toekomst ligt bij je kinderen en de volgende generatie. Laat hen beslissen wat het beste is.’

‘Ik mag dan oud zijn, maar ik ben niet seniel,’ snauwde ze. ‘Het feit dat Jock dood is, wil niet zeggen dat ik mijn eigen beslissingen niet kan nemen.’

Jane haalde een gouden poederdoos uit haar tas en wierp een kritische blik op haar uiterlijk. Ze ging met haar vingers over haar chirurgisch strak getrokken kin en hals, streek een streng geëpileerde wenkbrauw glad en klapte de poederdoos dicht. ‘Wat is de crisis dit keer?’

‘Niets dat ik niet aankan,’ zei Cordelia gedecideerd.

Felblauwe contactlenzen gaven Janes ogen een kille blik. ‘Het zijn altijd geheimen bij jou, hè?’ mompelde ze. ‘Wanneer ga je me nu eens vertrouwen?’

Cordelia zuchtte. ‘Je weet dat het daar niet om gaat, Jane, dus laten we er niet over kibbelen.’ Ze zag hoe de ogen van haar vriendin heen en weer flitsten van ongeduld, hoe haar mond een dunne streep was geworden, en wist dat ze het moest proberen goed te maken voor het uit de hand liep. ‘Deze nieuwste crisis heeft met de zaak te maken, en hoewel ik je onvoorwaardelijk vertrouw, mag ik er buiten de directiekamer niets over zeggen.’

Jane stond op en streek haar linnen rok over haar slanke heupen. ‘Dan moet je het zelf maar weten,’ snauwde ze. ‘Ik ga winkelen.’

Cordelia keek weer naar het raam. Winkelen was Janes antwoord op alles. Het gedecideerde getik van haar Cubaanse hakken op de parketvloer sprak boekdelen in de daaropvolgende stilte. Het dichtslaan van de voordeur was het uitroepteken aan het eind van hun onenigheid.

Cordelia zuchtte en deed haar ogen dicht. Deze afgelopen paar weken waren al zwaar genoeg geweest zonder dat Jane ook nog eens kwaad op haar werd en ze begon te oud en te moe te worden om haar leven te laten verstoren. Misschien had haar vriendin toch gelijk en moest ze dingen aan anderen overlaten?

‘Om de dooie dood niet,’ mompelde Cordelia hardop.

De geschiedenis leek zichzelf te herhalen, dacht ze triest, want dit was niet de eerste crisis waar de wijngaard mee te maken had. Haar gedachten gingen naar haar overleden, onbetreurde man. De dood had Jocks lichaam wel weggenomen, maar zijn kwaadaardige invloed werd nog steeds gevoeld, en toen ze aan zijn ooit knappe, sterke gezicht dacht, herinnerde ze zich hoe anders het was geweest toen ze jong en verliefd waren en de toekomst zo’n belofte inhield.

Ze herinnerde zich die zomerochtend alsof het gisteren was. Ze kon de warmte nog voelen en het irritante gezoem van de vliegen en gekwinkeler van de leeuweriken horen. Zo’n dag dat je blij was dat je leefde. De oorlog had de mannen weggevoerd om te vechten op het verre slagveld van Gallipoli. De vrouwen waren achtergebleven om te strijden met de krachtige, onvoorspelbare elementen van Zuid-Australië, de vijanden, schimmel, parasieten, droogte en overstromingen. Toch was de oorlog op beide fronten gewonnen, en ondanks de verschrikkingen die ze hadden meegemaakt, kwamen Cordelia’s vader en broer terug naar een bloeiende wijngaard, want de wijnranken die de vrouwen van Jacaranda die lange jaren hadden verzorgd, bloeiden op de terrassen van de Barossa-vallei.

Ze stond op de helling van een heuvel en keek uit over het landschap van lappendekens dat zich tot in de verte uitstreckte. De oogst zou de volgende dag beginnen, en hoewel ze bijna niet kon wachten om te beginnen, nam ze vandaag een noodzakelijke rustdag voor het circus van de komende paar weken begon. De hitte trilde aan de horizon terwijl het zonlicht onbarmhartig op de rijpe druiven scheen. Het gras aan haar voeten was verbleekt en zag bijna wit. De troosteloze kreten van de roeken in de bomen nabij waren een onheilspellende herinnering aan hoe snel de gevoelige oogst kon verschrompelen en afsterven als de druiven niet op het juiste moment werden geplukt.

Cordelia droeg, zoals gewoonlijk, geen hoed, zodat haar lange donkere haar loshing, en ook geen schoenen. De witte katoenen

jurk zat vol bruinrode vlekken van de aarde en haar armen en gezicht waren, tot haar moeders grote verdriet, bruinverbrand. Ze hief haar handen naar de hemel, liet de zon op haar gezicht schijnen en deed haar ogen dicht terwijl ze de geur van rijpende druiven en warme aarde inademde. Dit was haar beloning voor al die uren van werk op de terrassen. Dit was háár land, háár erfenis en niets en niemand kon het haar afnemen.

‘Persephone, de godin van de vruchtbaarheid op blote voeten,’ zei een lijzige mannenstem.

Ze draaide zich met een ruk om naar de spreker en de kleur in haar gezicht had weinig met de zon te maken. ‘U moet mensen niet zo laten schrikken,’ zei ze op afkeurende toon.

‘U zou een hoed moeten dragen,’ zei hij vriendelijk. ‘Heeft uw moeder u niet gewaarschuwd voor de gevaren van zonnebrand?’ Blauwe ogen fonkelden vol humor terwijl hij op haar neer keek.

Cordelia wierp hem een boze blik toe, al was ze meer opgelaten dan kwaad, omdat ze zich ervan bewust was hoe belachelijk ze eruitzag. ‘Het is te warm om een hoed op te zetten,’ verkondigde ze dapper. ‘Trouwens, wat heeft u ermee te maken?’

‘Niets. Maar het zou zonde zijn om zoveel schoonheid te bederven.’ Toen hij glimlachte, verschenen er rimpeltjes om zijn ogen en mond, en toen hij zijn cowboyhoed afzette en aan zijn hoofd krabde, viel haar op hoe dik en krullerig zijn bruine haar was.

Ze raapte de schoenen die ze uitgeschopt had en de gehate hoed op. Hij had niet het recht om zo vrijpostig te zijn, omdat hij toevallig knap was. ‘U bevindt zich op privégebied,’ snauwde ze. ‘Dit is Jacaranda.’

Hij zette zijn hoed weer op, trok de rand diep over zijn ogen, maar zijn laarzen bleven stevig in het zilverkleurige gras geplant staan. Hij haakte zijn duimen over de zakken van zijn katoenen broek en staarde over de lappendeken van akkers naar het houten boerenhuis dat wit achter de fraaie paarse bloesem van de jacarandabomen schitterde. ‘Dat weet ik,’ zei hij zachtjes. ‘Ik wilde gewoon mijn buurvrouw even bekijken.’

De blauwe ogen waren rechtstreeks op haar gericht en Cordelia voelde vlinders in haar buik. ‘Buurvrouw?’ stotterde ze.

Hij knikte en stak zijn hand uit. ‘Joseph Witney,’ zei hij. ‘Maar mijn maten noemen me Jock.’

Cordelia's kleine hand verdronk in zijn grote, ruwe knuist. Dus dit was de nieuwe eigenaar van Bundoran. De man die eerder dan de meesten uit Gallipoli was teruggekeerd, met een verbrijzelde knie, en die wekenlang het onderwerp van een plaatselijke roddelcampagne was geweest.

Haar blik dwaalde via zijn geruite overhemd naar zijn gezicht. Ze was vastbesloten dat hij niet zou merken welk effect zijn aanraking en nabijheid op haar hadden. 'U klinkt niet Schots,' was haar reactie.

Hij liet haar hand los en lachte. 'De familie van mijn vader kwam uit Glasgow en die naam is gewoon blijven hangen, denk ik.' Hij hield zijn hoofd schuin en liet zijn blik over haar dwalen. 'Jij bent vast Cordelia,' zei hij ten slotte.

Ze draaide de linten van haar hoed om haar vingers. Het kwam niet alleen door de hitte dat ze zich niet op haar gemak voelde. 'Hoe weet u dat?'

Hij boog naar haar toe, zodat hun gezichten op dezelfde hoogte waren. 'Iedereen heeft van de mooie Cordelia gehoord,' mompelde hij. 'Maar je bent in het echt veel mooier.'

Ze hief haar kin en keek hem strak aan, vastbesloten om waardig en onaangedaan te lijken. Waren zijn vleierijen gemeend of plaagde hij haar maar? 'U lijkt wel erg zeker van uzelf, meneer Witney.'

Hij schonk haar weer die verpletterende glimlach terwijl hij zijn rug rechtte. 'O, inderdaad, mejuffrouw Cordelia. Eerlijk gezegd ben ik zo zeker van mijn zaak dat ik durf te wedden dat wij vóór het planten voor het nieuwe seizoen getrouwd zijn.'

Cordelia's glimlach was grimmig toen haar gedachten terugkeerden naar het heden. Jock kreeg altijd wat hij wilde. Hun bruiloft werd een week na het eind van die oogst in het kleine kerkje van Pearson's Creek gehouden en het had maar vijf jaar geduurd voor ze spijt kreeg van haar haast.

Ze werd aan de tijd herinnerd door het zachte getinkel van de ormulu-klok die Jock van een van zijn reizen naar de Loire-vallei had meegenomen. Er was bijna een uur verstreken terwijl ze aan het dagdromen was, maar tegelijk met haar herinneringen was er een idee meegekomen. Ze vroeg zich af of ze ten slotte toch nog een oplossing voor het probleem van Jacaranda Vines had gevonden.

‘Het is een gok,’ mompelde ze. ‘En als ik verlies...’ Ze kon het niet verdragen om haar angst onder woorden te brengen. Want als ze haar angst erkende, werd hij misschien wel bewaarheid.

Een fluistering leek van heel diep binnenin haar te komen. ‘Maar je hebt toch eerder gegokt en gewonnen, waarom zou je het niet proberen?’

Cordelia glimlachte. Ze wist in dat ogenblik van bespiegeling dat ze nog steeds die vechtlust bezat die haar tijdens jaren van kwelling overeind had gehouden. Jock mocht niet vanuit het graf zijn klauwen uitslaan en alles vernietigen wat haar dierbaar was. Morgen, als haar kleindochter Sophie weer terug in het nest was, dan zou Cordelia het eerste salvo in haar gevecht om Jacaranda Vines afvuren.

Sophie werd steeds opgewondener terwijl het vliegtuig over de uitgestrekte wildernis van het Northern Territory vloog. Ze bleef aan het raam gekluisterd en dronk het landschap van haar vaderland in, verlangend iets bekends te zien, want haar jaren in Australië had ze voornamelijk in steden doorgebracht. De *outback* was een afschrikwekkende wildernis die ze alleen kende uit boeken en van foto’s. Maar wat was het mooi toen de opkomende zon alles in vuur en vlam zette en de schaduw van het vliegtuig over de schaarse bossen van gombomen en fonkelende *billabongs* gleed. Wat jammer dat ze geen tijd zou hebben om haar land te verkennen – de verborgen mysteries van het uitgestrekte en oeroude land te ontdekken – want ze zou haar tijd doorbrengen in de directiekamer van Jacaranda Vines, nachtenlang gebogen over contracten en ellenlange berekeningen.

Terwijl het vliegtuig verder naar het zuiden vloog en het landschap minder ruig werd, keerden haar gedachten naar haar moeder. Het was onwaarschijnlijk dat ze haar van het vliegveld zou komen ophalen, maar er waren wel vreemdere dingen gebeurd en misschien was ze veranderd.

Sophie glimlachte ironisch. Daar was net zoveel kans op als een sneeuwbal in de hel vinden. Na de scheiding van Cris kon Mary Gordon niet wachten om Sophie erop te wijzen dat ze wederom in de liefde had gefaald. Het werd op uiterst subtiele wijze gebracht achter een valse, geforceerde glimlach tijdens een van haar zeldzame bezoeken aan Londen, maar dergelijke wreedheid was niet nieuw en

ook al had het pijn gedaan, Sophie was erin geslaagd het van zich af te schudden met de gedachte dat haar moeder het ook niet zo geweldig had gedaan. Niet met drie echtscheidingen achter de rug en een reeks minnaars.

Mary Gordon, de frêle, slanke jetsetter, had vanaf het allereerste begin duidelijk gemaakt dat ze niets moest hebben van haar lange dochter met het woeste haar en had haar best gedaan om de jonge Sophie nog onzekerder en onhandiger te maken door haar op de verschillen tussen hen te wijzen. De subtiele nuances in haar stem terwijl ze Sophies tekortkomingen met haar zwerm vriendinnen besprak, de rechtstreekse hint dat een dieet misschien zou helpen in die vreselijke prepuberteitsjaren waarin het babyvet nog welig tierde, hadden allemaal het effect van water dat op steen drupte, en hoewel Sophie nu zelfverzekerd was wat haar werk betrof, waren haar privéleven en zelfbeeld een puinhoop.

Waarom kan ik me er niet gewoon niets van aantrekken wat zij vindt? vroeg Sophie zich af terwijl het toestel landde en naar de terminal taxiede. Het is duidelijk dat ze niet wil weten wat er in mijn leven gebeurt. Duidelijk dat, hoe ik mijn best ook doe, er toch nooit iets tussen ons zal ontstaan.

Ongeduldig over haar gedachten, pakte ze haar spullen en bereidde zich voor om haar eerste stap in tien jaar op Australische bodem te zetten. Ze zou haar moeder de heugelijke gebeurtenis niet laten bederven, zei ze bij zichzelf. Verwacht niets, en als er dan niets gebeurt, ben je ook niet teleurgesteld.

Twee uur later duwde ze de deuren van een nieuwe wolkenkrabber open die uitkeek over de koninklijke botanische tuinen van Melbourne en het door tannine gekleurde water van de Yarra Yarra. Terwijl ze in de van airconditioning voorziene glazen lift stapte die aan de buitenkant van het gebouw liep, schudde ze haar lange zwarte haar los uit de spelden en leunde tegen de koele wand. Niemand was haar komen begroeten, maar oma had in ieder geval nog een limousine gestuurd om haar op te halen en naar het flatgebouw van de zaak te brengen.

Het was een krankzinnig lange vlucht geweest ondanks de stopovers en ze verlangde ernaar achterover te leunen met een glas wijn en een sigaret voor ze een paar uur ging slapen. De rest van de dag zou ze bezig zijn met het doornemen van de berg papieren die ze

had meegenomen. Ze wilde niet voor verrassingen komen te staan op de directievergadering morgen.

Terwijl de lift snel naar de vijftiende verdieping steeg, staaarde ze over het weelderige groen van de botanische tuinen naar de stad langs de rivier. Er was niets wezenlijks veranderd en zelfs de nieuwe aanvullingen in de skyline versmolten ermee en versterkten de schoonheid ervan. De klokkentoren van Flinders Street Station glansde zachtgeel in het vroege zonlicht en de glazen wolkenkrabbers eromheen stonden als gebeeldhouwde blauwe en roze stalagmieten tussen de stevige terracotta stenen van de oudere gebouwen. De torens van de twee kathedraals waren fijngevormde vingers die naar de oplichtende hemel wezen vanuit het omringende woud van modern Melbourne en er reden al volop forensen over de sierlijke witte brug die de twee delen van de stad met elkaar verbond. De lange, slanke rondvaartboten lagen afgemeerd aan de steigers, meeuwen cirkelden boven de boulevard met kosmopolitische restaurants en bars, op zoek naar restjes, en zwarte zwanen gleden sierlijk de kleiner wordende schaduwen in en uit die de wilgen over het water wierpen. Het was een zomerochtend in een stad die zelden sliep.

Sophie kon vanaf die hoogte het gerammel en gekletter van de trams niet horen en ook niet de geluiden van een stad die zich op een nieuwe dag voorbereidde, alleen de muzak uit de luidsprekers in het plafond en het zachte gezoem van de airconditioning. Ze schoof de zware aktetas naar een comfortabelere plek tegen haar borst en voelde, ondanks dat ze wist hoeveel werk haar nog te wachten stond, de spanningen van de lange reis van zich afglijden. Ze was eindelijk thuis.

Van Tamara McKinley verschenen:

Matilda's laatste dans
Storm over Jacaranda
Windbloemen
Zomerstorm
Onderstromen
Droomvlucht
Het land achter de horizon
De verre kolonie
De erfgenamen van het land
Kind van de oceaan
Morgenrood
Woestijnwind
Stemmen uit het verleden
Eiland in de wolken

Oorspronkelijke titel: Jacaranda Vines
Oorspronkelijke uitgave: Judy Piatkus Ltd, Londen
Copyright © 2001 Tamara McKinley
Copyright © 2010, 2022 voor deze uitgave:
Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling: Annemarie Verbeek
Omslagontwerp bij Barbara
Omslagillustratie Shutterstock
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best
isbn 978 90 261 6420 0
isbn e-book 978 90 261 6421 7
nur 302
Storm over Jacaranda is eerder verschenen bij Van Buuren Uitgeverij BV.

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.